

Referat despre Muntele de Radu Popescu Dumitru - prima parte

Pe drept cuvânt Dumitru Radu Popescu este considerat "autor fundamental" în proza și în dramaturgie. Așa cum bine s-a observat însuși lumea povestirilor, nuvelor și romanelor sale este "o lume teatrală" (Mircea Iorgulescu), în care "prozatorul vede scenic" (Marin Sorescu) iar "motivele și temele prozei sale se regăsesc în teatru" (Ion Vlăd).

Dramaturgia acestui puternic creator cuprinde nu mai puțin decât 38 de titluri, în genurile dramei istorice, tragediei, pieselor de factură filozofică teatrului poetic, teatrului politic, elegiilor, comediilor satirice (în care, mai totdeauna, se implică și tragicul în deghizări carnavalești).

Piesele *Muntele* și *Două ore de pace* ne apar înrudite prin numitorul comun al îngemănării poeziei, istoriei și politicii. Ambele sunt ample meditații despre permanenta patriei, înțeleasă ca permanenta a celor ce o zidesc, o apără, îi fauresc independența și o transmit urmașilor drept supremă justificare a trecerii prin viața discurs și dezbateri asupra vitejiei și nemuririi, dobândite prin decontarea sufletului unui popor care-și sacrifică glia străbună socotind-o vatră, altar și mormânt regenerativ.

În *Muntele*, relevare modernă a unei pagini din istoria țării, dramaturgul realizează un colocviu de etică existentială și politică. Lisimah, cel ce vrea să fie crotropitorul, înarmat cu o religie a forței brutale, pentru care legea este forța celui mai tare, se întâlnește cu o etică necunoscută lui, aparent de neacceptat: este etica tânărului rege Dromichaites, îngrijitorul de "stupul țării" și paznicul liniștii care-și are firescul drept condiție. O lumină ce vine din timp și din glia străbună răzbate firesc în lume, impunând un comportament vital, eroic. Getii lui Dromichaites îi bat pe invadatori, îl capturează pe fiul fostului general al lui Alexandru, dar îl înapoiază tatălui în schimbul păcii. Satrapul, furios, va trece Dunărea cu război crancen, însă oastea sa, învinsă răzbită de foame și de sete, e încercuită, capetenia însuși prinsă și dusă de un abil trimis al scitilor la cetatea Helis. Aici regele scit e nevoit să-și convingă ostășii, raționând că o învoială prietenească este mai bună decât războiul, pe cel biruit obligându-l, tot cu vorba dulce, "printr-o amicală lecție de morală" să-și recunoască eroarea.